

Arrest

nr. 119 857 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 6 juni 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 6 juni 2013 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf. Dit is de bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds 22.10.2008 in België zouden verblijven; zij een goed contact zouden hebben met hun omgeving; betrokkenen allen verscheidene attesten van taallessen en integratiecursussen zouden hebben; zij zich steeds zouden hebben ingezet om te kunnen werken en zij allen reeds gedurende een periode zouden gewerkt hebben en zij voor de bewijzen van deze arbeid naar hun vorige regularisatieaanvraag zouden verwijzen waarbij zij verscheidene stukken voegden; betrokkenen voor de bewijzen van hun uitgebreide contacten ook naar hun vorige stukkenbundel zouden verwijzen; er een aantal aanvullende attesten zouden worden gevoegd; betrokkenen zouden durven stellen dat zij reeds in grote mate zouden geïntegreerd zijn; zij zouden willen werken, waardoor zij nog meer contacten zouden kunnen leggen en hun integratie compleet zouden kunnen maken; zij stipt alle afspraken zouden naleven en zij steeds beleefd zouden zijn, zij alles goed zouden opvolgen en zij werkelijk met de toekomst zouden begaan zijn en betrokkenen ter staving attesten van inburgering, attesten cursus maatschappelijke oriëntatie en deelcertificaten van de module voorleggen, Natalia en Igor een verklaring dd. 25.11.2009 omtrent de gevolgde Nederlandse lessen voorleggen, Natalia een aanwezigheidsattest dd. 05.04.2011 voorlegt, betrokkenen getuigenverklaringen en verklaringen omtrent hun werkbereidheid voorleggen en Natalia verklaringen van het bedrijf A&S cleaning omtrent haar tewerkstelling voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun kind Diana (°...2009) hier naar school zou gaan en er ter staving een attest van de Vrije Centrumschool Zwevegem wordt toegevoegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 22.10.2008, werd afgesloten op 07.11.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk minder dan drie jaar en één maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is en dat betrokkenen lang onder AI hebben gestaan, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Tevens dient er opgemerkt te worden dat hun medische aanvraag ondertussen negatief werd afgesloten. Het ingediende beroep tegen deze beslissing heeft een niet - opschortende werking en kan geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen strafblad zouden hebben en nog nooit in aanvaring zouden zijn gekomen met de politie, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan:

"Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending art. 3 EVRM. Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu

werden geschonden. In de bestreden beslissing wordt geargumenteed: er geen buitengewone omstandigheid voorhanden is opdat verzoekers de aanvraag in België zouden kunnen indienen de ingeroepen instructie van juli 2009 vernietigd is geworden de aangehaalde elementen inzake integratie en langdurig verblijf niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, het feit dat het kind Diana naar school gaat niet buitengewoon is de duur van de asielaanvraag (iets minder dan drie jaar en één maand) kan niet als onredelijk land kan beschouwd worden de medische aanvraag is ondertussen negatief afgesloten De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Verzoekers verblijven vijf jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft meer dan drie jaar geduurd. Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen. Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW. Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kinderen, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf. Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW. Indien gezinnen die hier 5 jaar verblijven, en steeds in procedure zijn geweest, weze eerst asielprocedure van meer dan drie jaar, vervolgens regularisatieprocedure, niet geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW. Dit is niet meer redelijk. Dat de instructie juli 2009 werd vernietigd is correct, in die zin dat zij niet afdwingbaar is, doch zij kan wel nog een zekere waarde hebben als vergelijkingspunt aangezien in het verleden talloze gezinnen en personen geregulariseerd zijn geworden op basis van de erin opgenomen criteria. In deze instructie was gesteld dat families wiens asielprocedure langer dan drie jaar had geduurd, aanspraak konden maken op regularisatie van hun verblijf. Er werd overwogen dat het onredelijk zou zijn om families die drie jaar asielprocedure hadden, nog terug te sturen. Het is duidelijk dat de negatieve beslissing manifest ingaat tegen elke redelijkheid.”

2.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het eerste middel nader wordt ingegaan op de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

De Raad van State heeft inderdaad geoordeeld dat de criteria van de instructie werden toegepast als bindende voorwaarden, die haaks staan op de *ratio legis* van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en meer bepaald op de ruime appreciatiebevoegdheid die de staatssecretaris heeft bij de beoordeling van dergelijke aanvragen. Het toevoegen van bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 is onverenigbaar met de bepaling zelf. Derhalve kunnen de criteria niet meer toegepast worden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het rechtszekerheidsbeginsel (en het vertrouwensbeginsel) laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, *Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33) . Ook verzoekers' beschouwingen dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd heeft deze instructie te blijven toepassen, doet geen afbreuk aan voorgaande. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Verzoekers hebben een aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, opdat de aanvraag ontvankelijk kon worden verklaard.

De Raad wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de gemachtigde dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie hebben veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Tevens moet worden opgemerkt dat in de motivering van de bestreden beslissing door de gemachtigde afdoende is ingegaan op de duur van de door de verzoekende partij gevoerde asielpcedure. De gemachtigde besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 22.10.2008, werd afgesloten op 07.11.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk minder dan drie jaar en één maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden”*.

Wat de verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat verzoekers in de aanvraag niet hebben aangetoond dat de integratie, het sociaal leven en de maatschappelijke inburgering het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

In zoverre verzoekers verwijzen naar de scholing van de kinderen, laat de Raad nog gelden dat reeds werd geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. De gemachtigde besluit niet op kennelijk onredelijke wijze dat *“betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is”*.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le

conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt: (...). Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd. Dat bovendien de motivering ontoereikend is. Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing. Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld. Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW. Dat hiermee ten voile rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie. Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures. Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, dan de procedure van verzoekers in totaal vijf jaar hebben geduurd. Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie. Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn als buitengewone omstandigheid, doch aangevuld met andere elementen wel een buitengewoon karakter kunnen hebben en tot regularisatie van verblijf kunnen leiden. Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur."

2.2.2. Verzoekers verwijzen opnieuw naar de integratie, alsook naar de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De kritiek bestaat eruit dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de door hen aangevoerde elementen met betrekking tot de integratie in België niet aanvaard konden worden als buitengewone omstandigheden. Verzoekers betogen dat tal van elementen werden voorgelegd die in alle redelijkheid dienen te worden beschouwd als grond voor regularisatie.

De Raad verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing, waaruit afdoende blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met alle door verzoekers aangevoerde elementen. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat de aangehaalde elementen van integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, omdat elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers zijn een andere mening toegedaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris, doch zij gaan er daarbij aan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris kan stellen, doch enkel kan nagaan of diens beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

De procedure 9ter van de vreemdelingenwet staat los van de procedure 9bis. Aangaande de behandelingsperiode concludeert de gemachtigde niet op kennelijk onredelijk wijze "Tevens dient er opgemerkt te worden dat hun medische aanvraag ondertussen negatief werd afgesloten. Het ingediende beroep tegen deze beslissing heeft een niet-opschortende werking en kan geen buitengewone omstandigheid uitmaken".

Voorts wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan:

"Schending art. 3 EVRM. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee

samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België. Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verwerende partij omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen. In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verzoekers kunnen niet terug. Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.". Dat de gezinsleven omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is sprake van meer dan drie jaar asielpcedure
- er is sprake van verschillende jaren regularisatieprocedure nog
- het jongste kind geniet onderwijs in België
- verzoekers zijn totaal verankerd

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste wordt ontwricht. "Voorde toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen." (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april.1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29). Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3: "Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS W/V in te dienen. Dat door de bestreden beslissing verzoekers en hun gezin zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling."

2.3.2. Verzoekers betogen dat het feit dat de asielaanvraag werd afgewezen, niets afdoet aan de redenen waarom zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Verzoekers verwijzen voorts naar de situatie in Tsjetsjenië en de schendingen van mensenrechten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Algemene rapporten op zich volstaan niet om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, en *in casu* maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Verzoekers maken een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Nergens in het middel wordt uiteengezet hoe en in welke mate de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Bovendien vloeit een eventuele verwijdering van het grondgebied niet voort uit de bestreden beslissing.

Voorts wordt verwezen naar de bespreking van het eerste en het tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC